

«Εκλογές, κόμματα με φρου φρου κι αρώματα»

Από το σχολείο με τις εκλογές πενταμελών και δεκαπενταμελών, στο πανεπιστήμιο με τις φοιτητικές μέχρι και στην κοινωνία με τις βουλευτικές και άλλες τόσες, μαθαίνουμε ότι η ψήφος είναι δικαίωμα και υποχρέωση και ότι σε καθιστά υπεύθυνο και ενεργό πολίτη. Και αυτό, κράτος και κεφάλαιο φροντίζουν να μας το υπενθυμίζουν πάντα και παντού -ιδιαίτερα σε προεκλογικές περιόδους. Ποια είναι όμως η πραγματική λειτουργία των εκλογικών διαδικασιών;

Μέσα από αυτές τις διαδικασίες μας γαλουχούν έτσι ώστε να θεωρούμε φυσιολογικό να μην είμαστε οι ίδιοι κύριοι των ζώων μας και να αναθέτουμε τη διαχείριση τους σε τρίτους. Καλλιεργείται έτσι η κουλτούρα της ανάθεσης και η λογική του ότι η πολιτική δεν μπορεί να ασκείται παρά από λίγους ειδικούς και πεφωτισμένους, αποσυνδέοντας το σύνολο από τις συλλογικές διαδικασίες και διεκδικήσεις. Με αυτόν τον τρόπο εμποδώνονται ως αυτονότητα αξιώματα και ιεραρχικές δομές, διχοτομώντας το κοινωνικό σύνολο σε ικανές/ους και μη, να εμπλακούν στη λήψη των αποφάσεων. Ταυτόχρονα, το να επιβάλλεται η πλειοψηφία στην μειοψηφία δε τίθεται καν υπό αμφισβήτηση, αντιθέτως παρουσιάζεται ως ο μόνος δρόμος για την πρόοδο μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Για εμάς, ωστόσο, το να ψηφίζεις δεν είναι συμμετοχή στα κοινά, αλλά αποχή από αυτά. Η ψήφος αυτή με τη σειρά της έρχεται να νομιμοποιήσει το υπάρχον πολιτικό και κοινωνικό σύστημα, το οποίο στο όνομα μιας παρηκμασμένης αστικής δημοκρατίας δε διστάζει να γίνεται ολοένα και πιο ολοκληρωτικό, με την καταστολή των αγωνιζομένων και την περιθωριοποίηση των μη παραγωγικών μελών του (επιχειρήσεις σκούπα, στρατόπεδα συγκέντρωσης, ποινικοποίηση των οροθετικών, ιδεολογική τρομοκρατία, φυλακές υψίστης ασφαλείας και πόσα άλλα...).

Ίδιοι είναι οι εξουσιαστές δεξιοί κι αριστεροί...

...κι αυτό γιατί ΕΙΝΑΙ εξουσιαστές, εφόσον μιλάμε για τους διαχειριστές/στριες των ζώων μας. Από τη μία η δεξιά, συνυφασμένη με την υπεράσπιση του καπιταλιστικού συστήματος,μπολιάζει τα μυαλά με πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, εθνική ενότητα, νομιμότητα, «κοινωνική ειρήνη» και στοχοποιεί πνιγμένους/ες μετανάστες/στριες στο Αιγαίο, μη παραγωγικές κοινωνικές μερίδες και αγωνιζόμενους/ες, καταφέροντας να αμβλύνει τον ταξικό ανταγωνισμό. Χρησιμοποιεί, για να παραμένει στην εξουσία, την εξυπηρέτηση συμφερόντων, τη διαπλοκή και τη μικροαστική ματαιοδοξία για την πολυπόθητη «ανάπτυξη». Σε πανεπιστημιακό επίπεδο, οι καθεστωτικές παρατάξεις (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ) υπερασπίζονται και προωθούν την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που έρχεται να πειθαρχήσει και να εντατικοποιήσει τις σπουδές –και τις ζωές μας- υψώνοντας αναχώματα σε όλες τις αντιστάσεις των τελευταίων χρόνων (π.χ. πλαίσια αντικατάληψης, υποκινούμενες απεργοσπασίες) για το «καλό» του/της φοιτητή/τριας. Παράλληλα, το κοινωνικό πρόσωπο που προβάλλουν με

σημειώσεις και κεράσματα στα πάρτυ, δεν είναι άλλο από τη διαιώνιση του πελατειακού συστήματος.

Η αριστερά, από την άλλη, σε όλο της το φάσμα, συμμετέχοντας στις εκλογές έρχεται να επικυρώσει το υπάρχον σύστημα και να διαιωνίσει την κουλτούρα της ανάθεσης και της αντιπροσώπευσης, νομιμοποιώντας λίγους και ειδικούς/ες να παίρνουν τις αποφάσεις για τους από κάτω, αντιφάσκοντας τελικά με τις ίδιες τις επαναστατικές της ρητορείες, και παραβλέποντας πως αγωνιστικές διαδικασίες μπορεί να είναι μόνο οι αυτοοργανωμένες συλλογικές διαδικασίες και όχι αυτές που πηγάζουν από τα αντιπροσωπευτικά όργανα. Στο πανεπιστήμιο, οι αριστερές δυνάμεις κινούνται στα ίδια πλαίσια, διεξάγοντας έναν αγώνα για το εάν το ΔΣ (εκλεγμένοι από τις εκλογές αντιπρόσωποι του φοιτητικού συλλόγου) θα είναι μπλε ή κόκκινο, αλλά παραβλέποντας πως με τη συμμετοχή τους στη διαδικασία επικυρώνουν την ύπαρξη του ΔΣ ως αρμόδιου να αποφασίζει για τη διεξαγωγή των συνελεύσεων. Το επιχείρημα τους, πως η συμμετοχή σε εκλογές και ΔΣ είναι μόνο «εργαλειακή» για να διευκολύνεται η πραγματοποίηση των συνελεύσεων, δεν μας πείθει. Οι πρακτικές αυτές το μόνο που ουσιαστικά καταφέρνουν είναι να διαιωνίζουν και να εμπεδώνουν τους διαχωρισμούς ανάμεσα σε ειδικούς/ες της πολιτικής και επικυρωτές/τριες τους, σε ρήτορες και ψηφοφόρους. Τελικά, στον πυρήνα της εκλογικής διαδικασίας βρίσκεται μία ανταλλακτική σχέση: δίνεις τη ψήφο σου για να πάρεις κάτι πίσω, είτε αυτό είναι σημειώσεις είτε είναι σπάσιμο των οροφών.

Η αποχή από τις εκλογές δεν αποτελεί αδιαφορία όταν είναι συνειδητή πολιτική επιλογή, ούτε απάθεια εάν συνοδεύεται από συλλογικές αυτοοργανωμένες διαδικασίες. Διαδικασίες οι οποίες υπονομεύοντας την εξουσιαστική λογική που κυριαρχεί τριγύρω μας, προτάσσουν τον αυτοκαθορισμό του ατόμου, τις αδιαμεσολάβητες και ισότιμες σχέσεις, την αμφισβήτηση των κοινώς αποδεκτών αξιών και τη ρήξη με τις αντίστοιχες νοοτροπίες, σπάζοντας έτσι την κουλτούρα της ανάθεσης. Για αυτό το λόγο, επιλέγουμε να μη συμμετέχουμε στις εκλογές, αλλά να πλαισιώνουμε συνελεύσεις οργανωμένες από τα κάτω, συνδιαμορφώνοντας και όχι ψηφίζοντας, είτε αυτές είναι συνελεύσεις σχολών, είτε γειτονιάς, είτε σωματείων βάσης.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΡΑ

Αυτόνομα σχήματα και στέκι Φιλοσοφικής